

Sygn. akt VU 69/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie/Ławnicy: -/-

Protokolant : st. sekr. sądowy Aldona Fojcik

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 22 listopada 2016 r.,

znak: 340000/602/2016-ZAS-NI, nr sprawy: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 listopada 2016 r. do 30 listopada 2016 r.

Sygn. akt V U 69/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2016 roku, znak (...) - (...), nr sprawy (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury od dnia 28 lipca 2015 roku. (vide akta organu rentowego tom I k.3)

W odwołaniu ubezpieczony wskazał, iż otrzymał decyzję o wstępnym naliczeniu emerytury wraz z informacją, iż by uzyskać świadczenie musi rozwiązać umowę. Pozwany rozwiązał umowę i otrzymał emeryturę począwszy od dnia 1 grudnia 2016 roku. Jednakże, bez swojej winy nie otrzymał jakichkolwiek świadczeń za listopad 2016 roku. (vide k.2)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał wcześniejsze twierdzenia. (vide k.3-3 verte)

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 24 listopada 2015 roku ubezpieczony R. W. wniósł o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego informując, iż złożył wniosek o przyznanie emerytury dnia 13 lipca 2015 roku. Decyzją z dnia 29 grudnia 2015 roku, znak (...) - (...), nr sprawy (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 12 stycznia do 10 kwietnia 2016 roku. Na skutek orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 22 czerwca 2016 roku, decyzją z dnia 22 lipca 2016 roku, znak (...) - (...), nr sprawy (...) organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 10 lipca 2016 roku do 5 stycznia 2017 roku

Dowód: oświadczenie do celów rehabilitacyjnych, decyzje organu rentowego z 29 grudnia 2015 roku i 22 lipca 2016 roku, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – akta organu rentowego tom IV; przesłuchanie stron – ubezpieczonego k.19 verte

Ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury dnia 13 lipca 2015 roku. Decyzją z dnia 25 sierpnia 2015 roku organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury. Na skutek odwołania ubezpieczonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 grudnia 2015 roku, sygn. akt IX U 1095/15 zmieniono ww. decyzję i przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od dnia 28 lipca 2015 roku. Organ rentowy wniósł apelację od tego wyroku, która jednakże została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 września 2016 roku, sygn. akt III AUa 445/16. Następnie, decyzją organu rentowego z dnia 18 listopada 2016 roku prawo ubezpieczonego do emerytury zostało zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Stosunek pracy ubezpieczonego został rozwiązany z dniem 30 listopada 2016 roku.

Dowód: wniosek o emeryturę, decyzje organu rentowego z 25 sierpnia 2015 i 18 listopada 2016 roku, odwołanie ubezpieczonego, odpowiedź na odwołanie, wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z 22 grudnia 2015 roku z uzasadnieniem, apelacja organu rentowego, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16 września 2016 roku, świadectwo pracy – akta organu rentowego tom II k.2-5, 12, 27-28, 30, tom III k.14, 17-18, 26-28 i n.; przesłuchanie stron – ubezpieczonego k.19 verte

Wypłata emerytury została podjęta z dniem 1 grudnia 2016 roku, zgodnie z decyzją organu rentowego z dnia 19 grudnia 2016 roku. Ubezpieczony otrzymał świadczenie rehabilitacyjne za okres od stycznia do października 2016 roku. Za listopad 2016 roku ubezpieczony nie otrzymał żadnego świadczenia.

Dowód: pismo Spółdzielni (...) w R. z 24 listopada 2016 roku, pismo organu rentowego z 10 lutego 2017 roku, decyzja organu rentowego z 19 grudnia 2016 roku – akta organu rentowego tom I k.7, 11, tom II k.35-36; przesłuchanie stron – ubezpieczonego k.19 verte

Decyzją z dnia 22 listopada 2016 roku, znak (...) - (...), nr sprawy (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury od dnia 28 lipca 2015 roku.

Dowód: decyzja organu rentowego z 22 listopada 2016 roku – akta organu rentowego tom I k.3; przesłuchanie stron – ubezpieczonego k.19 verte

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także w oparciu o dowód z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania ubezpieczonego (vide k.19 verte), który wraz z dowodami z dokumentów wzajemnie się uzupełniająca tworzy wyrazisty obraz całości sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi przepis art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r. poz. 372 j.t. ze zm.) świadczenie rehabilitacyjne

przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Ubezpieczony jest uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego za listopad 2016 roku.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż w listopadzie 2016 roku ubezpieczony mimo wyczerpania zasiłku chorobowego był nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskaniem niezdolności do pracy. Co prawda ubezpieczony był za ten okres uprawniony do emerytury, która została zawieszona z powodu pozostawania w zatrudnieniu, jednakże taki stan faktyczny sprawy nie uzasadnia stwierdzenia okoliczności powodujących pozbawienie ubezpieczonego prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Mimo istniejącego i zawieszono go prawa do emerytury, ubezpieczonego nie sposób uznać za „osobę uprawnioną do emerytury” w rozumieniu art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej.

Zgodnie z podzielanym przez Sąd orzekający orzecznictwem Sądu Najwyższego osobą uprawnioną do emerytury w rozumieniu art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jest osoba, która spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia i której prawo do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego, nawet jeśli prawo to uległo zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy bez rozwiązania stosunku pracy (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 41/10, OSNAPiUS 2012 nr 23-24, poz. 308, str. 1033). W tym zakresie należy mieć na uwadze, iż prawo ubezpieczonego do emerytury nie zostało stwierdzone decyzją organu rentowego, lecz wyrokiem sądowym. Organ rentowy konsekwentnie kwestionował prawo ubezpieczonego do emerytury zarówno w wydanej przez siebie decyzji, jak i na etapie późniejszego postępowania sądowego, włącznie z postępowaniem apelacyjnym.

Prawo ubezpieczonego do emerytury uznał dopiero w decyzji z dnia 18 listopada 2016 roku, którą zawiesił wypłatę tego świadczenia z powodu pozostawania w zatrudnieniu. Do tego czasu ubezpieczony nie posiadał pewności o tytule z jakiego świadczenia przysługują mu w rzeczywistości i nie wiedział czy powinien pobierać świadczenie rehabilitacyjne czy też rozwiązać stosunek pracy i pobierać emeryturę. Odmówienie ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za listopad 2016 roku jest zgodne z przepisami prawa jedynie pozornie. Takie rozstrzygnięcie nie stanowi rozstrzygnięcia sprawiedliwego, bowiem to działanie organu rentowego spowodowało, iż ubezpieczony faktycznie nie otrzymał jakichkolwiek środków do życia za listopad 2016 roku.

Na tak przyjęte stanowisko Sądu orzekającego bez znaczenia pozostaje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt P 34/15 (Dz.U. 2017, poz. 887, GP, (...) Seria (...) 2017, poz. 34, Legalis Numer 1587055), w którym stwierdzono, iż art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r. poz. 372, 960, 1265, 1579 i 2020 oraz z 2017 r. poz. 396) w zakresie, w jakim uniemożliwia przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonemu mającemu ustalone decyzją organu rentowego prawo do emerytury, której wypłata została zawieszona z powodu kontynuowania zatrudnienia, jest zgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego zapadł bowiem na gruncie stanu faktycznego, w którym ubezpieczony zataił przed organem rentowym okoliczność prawa do emerytury. W niniejszej sprawie ubezpieczony dopełnił jednakże wszystkich formalności i poinformował organ rentowy o złożeniu wniosku o emeryturę już w oświadczeniu do celów świadczenia rehabilitacyjnego. Sytuacja ubezpieczonego, który w sposób należyty prowadzi swoje sprawy nie może być tym samym stawiana na równi z sytuacją ubezpieczonego, który mimo stosownych pouczeń wprowadza w błąd organ rentowy w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Podkreślić należy, iż ubezpieczony niezwłocznie po uzyskaniu pewności, że otrzyma świadczenie emerytalne rozwiązał stosunek pracy (30.11.2016 r.). Zauważyć także wypada, iż sam organ rentowy (Oddział w R.), rozumiejąc niejasną sytuację ubezpieczonego odnośnie m.in. świadczeń za listopada 2016 r. zwrócił się pismem z 10.02.2017 r. do Centrali ZUS Dyrektora Departamentu Zasiłków w W. celem zajęcia stanowiska i rozstrzygnięcia problemu, ale Centrala (...) do chwili orzekania nie ustosunkowała się do powstałej sytuacji.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, działając na podstawie przywołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 do 30 listopada 2016 roku.